

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/37179 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van
15 december 2006 in het geding tussen:

appellant

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij brief van 30 september 2003 heeft appellant een aanvraag ingediend om verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd.

Bij besluit van 18 juli 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie het door appellant gemaakte bezwaar tegen het niet tijdig nemen van een beslissing op deze aanvraag ongegrond (lees: gegrond) verklaard en de aanvraag afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 15 december 2006, verzonden op 18 december 2006, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 15 januari 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 1 februari 2007 heeft de Minister van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.A. Offers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. O. van Loon, ambtenaar van Staat.

w.g. Offers
Lid van de enkelvoudige kamer

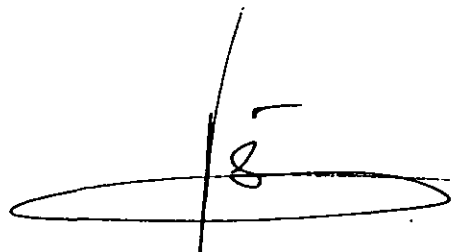
w.g. Van Loon
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 25 juni 2007

284-553.
Verzonden:

25 JUNI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 06/37179

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 15 december 2006

inzake

geboren op
van Iraakse nationaliteit,
eiser,
gemachtigde mr. B. Mor-Yazir,

tegen

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
te 's-Gravenhage,
verweerder,
gemachtigde mr. P. van Zijl.

Procesverloop

Bij brief van 30 september 2003 heeft eiser verzocht om een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van de Eenmalige Regeling.

Op 28 januari 2004 heeft eiser gemotiveerd bezwaar gemaakt tegen de fictieve afwijzing. Bij brief van 6 juli 2004 heeft eiser beroep ingediend tegen het uitblijven van een beslissing op dit bezwaar. Bij uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Utrecht, van 15 september 2004 (AWB 04/30634) is dit beroep gegrond verklaard.

Bij besluit van 18 juli 2006 heeft verweerder het bezwaar van eiser ongegrond verklaard. Daarbij heeft verweerder medegedeeld dat indien eiser beroep instelt tegen dit besluit, de rechtsgevolgen niet worden opgeschort.

Eiser heeft bij brief van 1 augustus 2006 tegen dit besluit beroep ingesteld en de voorzieningenrechter van deze rechtbank verzocht een voorlopige voorziening te treffen die er toe strekt dat uitzetting van eiser achterwege wordt gelaten totdat uitspraak zal zijn gedaan op het beroep. Het verzoek is geregistreerd onder nummer AWB 06/37182. De gronden van beroep dateren van 30 augustus 2006.

De zaak is behandeld op de zitting van 14 december 2006, waar eiser is verschenen in persoon, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen

1. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder het bezwaarschrift van eiser van 28 januari 2004 terecht aangemerkt als een bezwaarschrift tegen het niet tijdig nemen van een besluit ambtshalve een vergunning te verlenen als bedoeld in artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000). De Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRS) heeft evenwel bij uitspraken van 11 december 2003 (200305765/1) en van 24 mei 2005 (200500099/1, JB 2005/194) overwogen dat voor het nemen van een ambtshalve beslissing inzake verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd – zoals op grond van de Eenmalige Regeling – geen termijn geldt. Dientengevolge kan het uitblijven van een dergelijke beslissing niet ingevolge artikel 6:2, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) worden gelijkgesteld met een besluit, zodat daartegen geen voorziening als bedoeld in artikel 7:1, eerste lid, van de Awb openstaat. Verweerder had het door eiser gemaakte bezwaar dan ook niet-ontvankelijk dienen te verklaren. Echter, in het onderhavige geval heeft deze rechtbank, nevenzittingsplaats Utrecht, bij uitspraak van 15 september 2004 (AWB 04/30634) verweerder opgedragen te beslissen op het bezwaarschrift. Het rechtszekerheidsbeginsel brengt derhalve met zich mee dat verweerder in casu gevolg dient te geven aan deze uitspraak.
2. Aan de orde is de vraag of het besluit van 18 juli 2006 in rechte stand kan houden.
3. De rechtbank gaat bij de beoordeling van het beroep uit van de volgende feiten. Eiser is op 22 december 1997 Nederland binnengekomen en heeft op dezelfde datum aanvragen om toelating als vluchteling en een vergunning tot verblijf ingediend. De procedure ten aanzien van deze aanvragen is afgesloten met een onherroepelijke uitspraak van de voorzieningenrechter van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Haarlem van 3 juni 2004 (AWB 02/52728), waarbij het beroep van eiser ongegrond is verklaard. Bij uitspraak van 13 juli 2004 (200405532/1) heeft de ABRS zich onbevoegd verklaard kennis te nemen van het hoger beroep van eiser hiertegen. Bij brief van 30 september 2003 heeft eiser verzocht om op grond van de Eenmalige Regeling voor asielzoekers in het bezit te worden gesteld van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd.
4. Verweerder stelt zich blijkens het bestreden besluit – kort gezegd – op het standpunt dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning regulier op grond van de Eenmalige Regeling, omdat hij niet voldoet aan de voorwaarden voor verlening. Naar de mening van verweerder valt, gelet op de contra-indicaties, niet in te zien dat aan eiser verblijf zou moeten worden toegestaan op grond van de Eenmalige Regeling.
5. Eiser stelt zich daarentegen op het standpunt dat het strikt toepassen van de voorwaarde dat er geen sprake mag zijn van een contra-indicatie onredelijk is. Bij een individuele belangenafweging dient het belang van eiser te prevaleren boven het nationale belang.
6. De rechtbank overweegt als volgt.
7. Op grond van artikel 14, tweede lid, van de Vw 2000 wordt een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd verleend onder beperkingen, verband houdende met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan. In artikel 3.4, eerste lid, Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb) zijn de voornaamste beperkingen genoemd. De voorwaarden waaraan moet zijn voldaan om voor een verblijfsvergunning onder een bepaalde beperking in aanmerking te komen, zijn nader uitgewerkt in het Vb 2000 en de Vreemdelingen-circulaire 2000 (Vc 2000). Daarnaast

kan ingevolge artikel 3.4, derde lid, van het Vb 2000 een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd worden verleend onder een andere beperking, dan genoemd in artikel 3.4, eerste lid, Vb 2000.

8. Ingevolge artikel 16, eerste lid, onder g, van de Vw 2000 kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd worden afgewezen indien de vreemdeling niet voldoet aan de beperking, verband houdende met het doel waarvoor hij wil verblijven.

9. In het onderhavige geval wordt verblijf beoogd op grond van de Eenmalige Regeling, die is neergelegd in Tussentijds Bericht Vreemdelingencirculaire (TBV) 2003/38 van 29 augustus 2003. Om voor de Eenmalig Regeling in aanmerking te komen gelden ingevolge TBV 2003/38 de volgende voorwaarden:

1. de vreemdeling moet vóór of op 27 mei 1998 een eerste asielaanvraag hebben ingediend;
2. de vreemdeling moet op 27 mei 2003 in afwachting zijn van een definitieve beslissing omtrent deze eerste asielaanvraag;
3. de vreemdeling heeft vanaf de indiening van deze eerste asielaanvraag tot en met 27 mei 2003 onafgebroken in Nederland verbleven;
4. er mag geen sprake zijn van één of meerdere van de volgende contra-indicaties:
 - a) de vreemdeling vormt een gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid;
 - b) er zijn onjuiste gegevens verstrekt dan wel gegevens achtergehouden, terwijl de achtergehouden gegevens tot afwijzing van de aanvraag zouden hebben geleid;
 - c) er bestaan ernstige twijfels over de identiteit van de vreemdeling;
5. de verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd wordt verleend, indien de vreemdeling alle lopende verblijfsrechtelijke procedures intrekt.

10. De rechtbank acht voornoemd beleid van verweerder niet in strijd met de wettelijke voorschriften en evenmin kennelijk onredelijk.

11. Met verweerder is de rechtbank van oordeel dat eiser niet voldoet niet aan voorwaarden 4a en 4b. Weliswaar dateert de asielaanvraag van eiser van 24 december 1997 en was er in casu sprake van een nog niet afgesloten asielpcedure, doch eiser vormt een gevaar voor de openbare orde. Immers, uit het uittreksel van de justitiële documentatie (JDD) van 6 juli 2006 blijkt dat eiser hier te lande een strafblad heeft opgebouwd. Zo is hij op 17 juni 2003 door de politierechter te 's-Hertogenbosch op grond van artikel 350, eerste lid, van het Wetboek van Strafrecht (WvSr) vanwege het op 21 december 2002 opzettelijk en wederrechtelijk enig goed, dat geheel of ten dele aan een ander toebehoort, vernielen onherroepelijk veroordeeld tot € 150,- geldboete subsidiair drie dagen hechtenis. Daarnaast is uit dit JDD gebleken dat eiser door de politierechter te 's-Hertogenbosch op 7 april 2003 is veroordeeld op grond van artikel 300, eerste lid, van het WvSr vanwege mishandeling en ingevolge artikel 285, eerste lid, van het WvSr vanwege bedreiging met enig misdrijf tegen het leven gericht tot € 493,- schadevergoeding subsidiair negen dagen hechtenis; tachtig uren werkstraf subsidiair 40 dagen hechtenis. Er is derhalve sprake van de contra-indicatie als bedoeld in criterium 4a van de voorwaarden om in aanmerking te komen voor de Eenmalige Regeling, zoals neergelegd in TBV 2003/38.

12. Eiser heeft daarentegen aangevoerd dat het strikt toepassen van de voorwaarde dat er geen sprake mag zijn van een contra-indicatie is onredelijk. Naar de mening van eiser kan het toch niet zo zijn dat een éénmalige misgreep tot afwijzing leidt en is ten onrechte geen rekening gehouden met het feit dat er geen sprake is van recidive.

13. Nog daargelaten dat eiser bij herhaling is veroordeeld voor gepleegde misdrijven, is door verweerder in het bijzondere beleid inzake de Eenmalige Regeling, ingevolge TBV 2003/38 verdisconteerd dat reeds een éénmalige misgreep zonder recidive kan leiden tot afwijzing. Aldus zijn het misdrijf of de beoordeling ervan omstandigheden die als zodanig bij de vaststelling van het beleid zijn betrokken. Reeds hierom is de omstandigheid dat eiser geen andere criminele antecedenten heeft dan voornoemde, alsmede de aard van het misdrijf en de strafmaat terecht door verweerder niet aangemerkt als bijzondere omstandigheden. Om dezelfde reden is de omstandigheid dat eiser sinds 1997 in Nederland heeft verbleven en dat hij lang heeft moeten wachten op een definitieve beslissing in zijn asielprocedure, terecht niet als zodanig aangemerkt. Naar het oordeel van de rechtbank is verweerder met deze wijze van invulling van het beleid gebleven binnen een redelijke beleidsuitoefening. Voorts was naar de mening van verweerder een individuele belangenafweging niet noodzakelijk, aangezien eiser in het bezwaarschrift van 28 januari 2004 geen bijzondere feiten en omstandigheden heeft aangevoerd.

14. Ten aanzien van voorwaarde 4b heeft verweerder aan eiser tegengeworpen dat zijn aanvraag om verlening van een vergunning tot verblijf is afgewezen vanwege het feit dat door hem onjuiste gegevens zijn verstrekt inzake zijn asielaanvraag in Duitsland. Nu bij uitspraak van deze rechtbank, nevenzitingsplaats Haarlem, van 3 juni 2004 (AWB 02/20380) het beroep tegen de afwijzing van deze aanvraag ongegrond is verklaard, is de afwijzing van de aanvraag om verlening van een vergunning tot verblijf wegens klemmende redenen van humanitaire aard in rechte onaantastbaar geworden. Hiermee staat ook in rechte vast dat eiser niet heeft betwist dat hij bij het doen van zijn aanvraag niet heeft medegedeeld dat hij eerder in Duitsland een asielaanvraag had ingediend. De stelling van eiser dat hij dit recht zou hebben gezet, wordt door verweerder – gelet op het gezag van gewijsde van deze uitspraak – niet gevolgd. Aldus voldoet eiser niet aan voorwaarde 4b van de Eenmalige Regeling, zoals neergelegd in TBV 2003/38.

15. Gelet op het vorenstaande heeft verweerder in redelijkheid aan eiser een verblijfsvergunning regulier op grond van de Eenmalige Regeling kunnen onthouden.

16. Tot slot overweegt de rechtbank met betrekking tot de stelling van eiser dat hij ten onrechte niet is gehoord in de bezwaarschriftprocedure als volgt.

17. Ingevolge artikel 7:2, eerste lid, van de Awb stelt het bestuursorgaan, voordat het op het bezwaar beslist, belanghebbenden in de gelegenheid te worden gehoord. Van het horen van belanghebbenden kan evenwel worden afgezien in de situaties als genoemd in artikel 7:3 van de Awb. Uit de Memorie van Toelichting bij artikel 7:3 van de Awb volgt dat er sprake is van een kennelijk ongegrond bezwaar als genoemd in artikel 7:3, aanhef en onder b, van de Awb, wanneer uit het bezwaarschrift zelf reeds aanstonds blijkt dat de bezwaren van de indiener ongegrond zijn en er redelijkerwijs geen twijfel mogelijk is over die conclusie. De inhoud van het bezwaarschrift moet daartoe worden beoordeeld in samenhang met hetgeen in eerste instantie door betrokkene is aangevoerd en met de motivering van de primaire beslissing.

18. Naar het oordeel van de rechtbank zijn in het bezwaarschrift van eiser geen feiten en omstandigheden aangevoerd, die gelezen in samenhang met de motivering van het primaire besluit, na een eerste beoordeling daarvan een wezenlijk nieuw licht op de zaak werpen. Gelet hierop heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat het bezwaar van eiser

kennelijk ongegrond is als bedoeld in artikel 7:3, aanhef en onder b, van de Awb. Er bestond derhalve geen plicht om eiser op zijn bezwaar te horen.

19. De rechtbank is niet is gebleken van andere bijzondere feiten en omstandigheden die, in afwijking van het beleid, tot toelating van eiser zouden nopen. Evenmin is gebleken dat eiser aan enige verdragsbepaling een aanspraak op verblijf in Nederland kan ontlelen.

20. Het beroep is derhalve ongegrond.

21. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

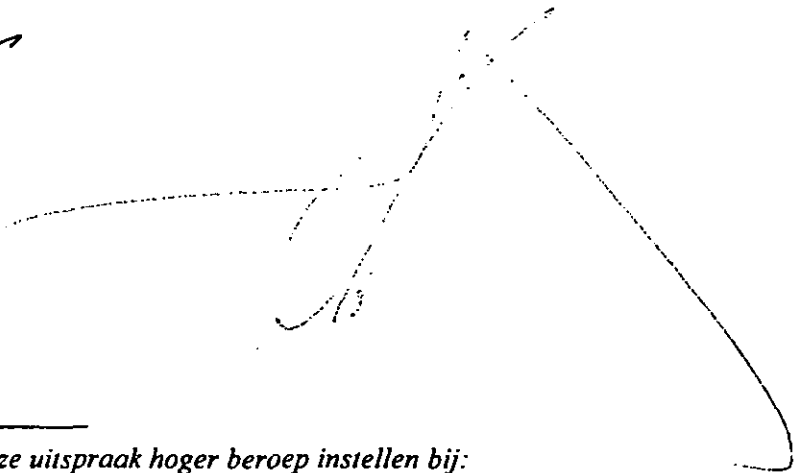
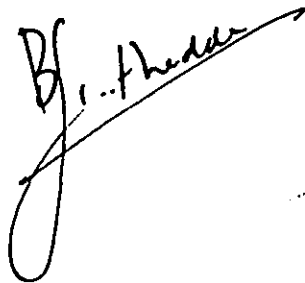
22. Mitsdien wordt beslist als volgt.

Beslissing

De rechtbank,

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. A.B.M. Hent als rechter en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van mr. B.J. Groothedde als griffier op 15 december 2006.

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

*Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag*

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden: **18 DEC. 2006**

RAAD VAN STATE	
318	INGEKOMEN
B	15 JAN 2007
ZAAKNR.	
AAN:	V4
BEHANDELD: DD:	PAR:

Mr J.W. Aartsen
Mr A.H. Hekman
Mr P.G.M. Lodder
Mr B. Mor-Yazir
advocaten & procureurs

Officemanager:
Mw. M.L.C.M. van der Linden

Van Asch van Wijckskade 31-1
3512 VR Utrecht
Tel.: 030-2302060
Fax: 030-2300576
mot-yazir@ahl-advocaten.nl

Raad Van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Postbus 20019
2500 EA 's-Gravenhage

Per fax: 070-3651380

Utrecht, 15 januari 2007

Inzake : / Staat
Uw kenmerk :
Ons kenmerk : BMY/20069090

Geeft eerbiedig te kennen:

gehooren op van Iraakse nationaliteit, wonende te
 , ter zake dezer domicilie kiezende te Utrecht. Van Asch van Wijckskade 31 1 (3512
 VR), ten kantore van de advocaat en procureur mr. B. Mor-Yazir, die verklaart door hem
 bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn tot het instellen van het hoger beroep tegen de uitspraak van de
 rechtbank s'-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch d.d. 18 december 2006, met het
 kenmerk AWB06/37179 en als zodanig dit hoger beroepschrift ondertekent;

dat appellant zich niet kan verenigen met de uitspraak van rechtbank 's-Gravenhage nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch d.d. 18 december 2006, waarvan een afschrift hierbij wordt overgelegd.

Inleiding

appellant is op 1997 Nederland ingereisd en heeft laatstelijk op 30 september 2003 een aanvraag om een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van de "Eenmalige

Regeling" ingediend.

Bij beschikking d.d. 18 juli 2006 heeft geïntimeerde afwijzend beslist op het ingediende bezwaarschrift. Tegen is op 1 augustus 2006 beroep ingediend bij de rechtbank. Bij uitspraak d.d. 18 december 2006 is het beroep ongegrond verklaard;

appellant komt tijdig in hoger beroep van de uitspraak d.d. 18 december 2006 en formuleert daartegen de navolgende grieven;

Grief 1

De Rechtbank 's-Hertogenbosch overweegt ten onrechte onder rechtsoverweging 13. vijfde regel van onderen, dat geïntimeerde met deze wijze van invulling van het beleid is gebleven binnen een redelijk beleidsuitoefening. Voorts was naar de mening van geïntimeerde een individuele belangenafweging noodzakelijk, aangezien appellant in het bezwaarschrift van 28 januari 2004 geen bijzondere feiten en omstandigheden heeft aangevoerd.

De rechtbank miskent dat de brief van 28 januari 2004 een bezwaarschrift betreft gericht tegen het niet tijdig nemen van een besluit, redenen waarom geen bijzondere feiten zijn aangevoerd. Het enkele feit dat de asielaanvraag van appellant van 24 december 1997 dateert en er nog geen sprake was van een nog afgesloten asielprocedure maakt de procedure op zich voldoende bijzonder. Appellant stelt zich op het standpunt dat een individuele belangenafweging hier op zijn plaats was geweest. De rechtbank heeft de stelling van geïntimeerde de hare heeft gemaakt zonder een deugdelijke motivering hieraan toe te wijzen.

Grief 2

In aansluiting op het vermelde onder grief 1 overweegt de rechtbank ten onrechte onder rechtsoverweging 18, dat in het bezwaarschrift van appellant geen feiten en omstandigheden zijn aangevoerd, die gelezen in samenhang met de motivering van het primaire besluit, na een eerste beoordeling daarvan een wezenlijk nieuw licht op de zaak werpen. Gelet hierop zou geïntimeerde zich terecht op het standpunt gesteld hebben dat het bezwaar van appellant kennelijk ongegrond is als bedoeld in 7:3, eerste aanhef en onderaan van de Awb. Er bestond derhalve geen plicht om appellant op zijn bezwaar te horen.

Juist omdat appellant een bezwaarschrift gericht tegen het niet tijdig nemen van een besluit heeft ingediend en dus nog geen gronden heeft kunnen aanvoeren met betrekking tot de motiveringen van beschikking in primo, had appellant in de gelegenheid gesteld moeten worden gebruik te maken van hoorrecht teneinde zijn argumenten nader toe te lichten. Nu geïntimeerde dit heeft nagelaten, is apper ernstig in zijn belangen geschaad.

MITSDIEN

het de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State moge behagen:

- de uitspraak waarvan beroep te vernietigen en het hoger beroep gegrond te verklaren, althans een zodanige beslissing te nemen als de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State in goede justitie vernene te behoren;
- met veroordeling van verweerder (ex artikel 8:75 Awb) in de kosten die appellant in verband met de behandeling van de onderhavige procedure redelijkerwijs heeft moeten maken.

Gemachtigde

